

Uchwała Zarządu spółki z o.o. „Delta”
z dnia 2 stycznia 2024 r.
w sprawie wprowadzenia zasad (polityki) rachunkowości

(fragment)

§ 1

Na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2023 r. poz. 120 ze zm.), zwanej dalej ustawą - zarząd ustala i wprowadza do użytku wewnętrznego zasady (politykę) rachunkowości w spółce z o.o. „Delta”, stanowiące załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

.....
(Podpis kierownika jednostki)

Załącznik do uchwały nr 1/2024 z dnia 2 stycznia 2024 r.

Zasady (polityka) rachunkowości spółki z o.o. „Delta”

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE

1. Rok obrotowy i okresy sprawozdawcze

Rokiem obrotowym spółki z o.o. „Delta” jest rok kalendarzowy. W jego skład wchodzi krótsze okresy sprawozdawcze. Za okres sprawozdawczy przyjmuje się miesiąc.

2. Księgi rachunkowe

2.1. Księgi rachunkowe prowadzone są w siedzibie spółki.

2.2. Księgi rachunkowe prowadzone są przy użyciu komputera w oparciu o program finansowo-księgowy „ABC”. Szczegółowy opis systemu informatycznego, zawierający wykaz programów, procedur lub funkcji, w zależności od struktury oprogramowania, wraz z opisem algorytmów i parametrów oraz programowych zasad ochrony danych, w tym w szczególności metod zabezpieczenia dostępu do danych i systemu ich przetwarzania zawiera „Podręcznik użytkownika” stanowiący załącznik nr 4 do niniejszej polityki rachunkowości.

2.3. Wykaz zbiorów danych tworzących księgi rachunkowe na informatycznych nośnikach danych z określeniem ich struktury, wzajemnych powiązań oraz ich funkcji w organizacji

całości ksiąg rachunkowych i w procesach przetwarzania danych zawiera „Podręcznik użytkownika” stanowiący załącznik nr 4 do niniejszej polityki rachunkowości.

2.4. Wykaz kont księgi głównej określa załącznik nr 1 do niniejszej polityki rachunkowości. Szczegółowy opis ujęcia poszczególnych zdarzeń i operacji gospodarczych w księgach rachunkowych, zasady prowadzenia kont ksiąg pomocniczych oraz ich powiązania z kontami księgi głównej określa plan kont stanowiący załącznik nr 2 do niniejszej polityki rachunkowości.

2.5. Rodzaje dowodów księgowych sporządzanych w jednostce, ich wzory oraz wykaz osób upoważnionych do przyjmowania, sporządzania i kontroli tych dowodów określa „Instrukcja obiegu dokumentów” stanowiąca załącznik nr 3 do niniejszej polityki rachunkowości.

2.6. W przypadku braku możliwości otrzymania źródłowego dowodu potwierdzającego dokonanie operacji gospodarczej, dopuszcza się księgowanie dowodu zastępczego zatwierdzonego przez kierownika jednostki. Dowód zastępczy - według wzoru określonego w załączniku nr 5 do niniejszej polityki rachunkowości - sporządza osoba przeprowadzająca operację i określa w nim rodzaj oraz wartość operacji, a także przyczynę braku dowodu źródłowego.

2.7. Dowody księgowe wprowadza się do ksiąg rachunkowych miesiąca, którego zdarzenie w nim zawarte wystąpiło. Przy czym, w celu dotrzymania terminu:

a) wpłaty zaliczek na podatek dochodowy (za dany miesiąc do 20. dnia następnego miesiąca), księgi za dany miesiąc zamyka się 15. dnia następnego miesiąca, a dowody księgowe otrzymane po tym dniu wprowadza się do ksiąg następnego miesiąca,

b) sporządzenia rocznego sprawozdania finansowego, dokumenty księgowe dotyczące kosztów na przełomie roku:

- wystawione w grudniu za nabyte towary lub wykonane usługi, a otrzymane w nowym roku obrotowym do 24 marca, ujmują się w księgach grudnia,
- wystawione i otrzymane w nowym roku obrotowym do 24 marca, a dotyczące dostaw i usług wykonanych w grudniu roku poprzedniego, ujmują się w księgach miesiąca ich wystawienia, przy czym koszty w nich zawarte ujmują się w księgach grudnia roku poprzedniego - na podstawie dowodu PK,
- wystawione i otrzymane w nowym roku obrotowym do 24 marca, a dotyczące dostaw i usług wykonanych w poprzednim i bieżącym roku (koszty dotyczące dwóch

okresów sprawozdawczych), ujmuje się w księgach tego roku, którego dotyczyła większość dostaw i usług.

II. STOSOWANE ZASADY WYCENY AKTYWÓW I PASYWÓW

1. Środki trwale

1.1. Istotną wartość początkową środka trwałego wyznacza kwota 10.000 zł. Wszystkie składniki aktywów spełniające definicję środków trwałych, których wartość początkowa przekracza kwotę 10.000 zł, zalicza się do środków trwałych podlegających amortyzacji na zasadach ogólnych.

1.2. Składniki aktywów spełniające definicję środków trwałych, których cena jednostkowa nie przekracza 3.500 zł, nie są zaliczane w księgach rachunkowych do środków trwałych, lecz ich wartość odnosi się bezpośrednio w koszty zużycia materiałów w miesiącu oddania do użytkowania.

1.3. Składniki aktywów spełniające definicję środków trwałych o wartości od 1.000 zł do 3.500 zł obejmuje się ewidencją pozabilansową.

1.4. Składniki aktywów spełniające definicję środków trwałych o wartości przekraczającej 3.500 zł do wartości nieprzekraczającej 10.000 zł zalicza się do środków trwałych podlegających jednorazowej amortyzacji pod datą przyjęcia do użytkowania.

1.5. W przypadku zakupu jednakowych składników majątkowych spełniających definicję środków trwałych, których cena jednostkowa nie przekracza 10.000 zł, ale łączna kwota zakupu przekracza 20.000 zł, podlegają ujęciu w ewidencji bilansowej środków trwałych jako składniki zbiorczego obiektu inwentarzowego zespolonego rodzajowo z jednoczesnym dokonywaniem od nich odpisów amortyzacyjnych na zasadach ogólnych.

1.6. Wszystkie środki trwale podlegające amortyzacji na zasadach ogólnych amortyzuje się metodą liniową.

1.7. Odpisów amortyzacyjnych dokonuje się począwszy od pierwszego miesiąca następującego po miesiącu, w którym środek trwały przyjęto do użytkowania.

1.8. Weryfikacji przyjętych okresów ekonomicznej użyteczności i stawek amortyzacji środków trwałych dokonuje się na koniec każdego roku obrotowego.

2. Wartości niematerialne i prawne

Do wyceny wartości niematerialnych i prawnych oraz sposobów dokonywania od nich odpisów amortyzacyjnych lub umorzeniowych zastosowanie mają zasady ustalone dla środków trwałych.

3. Nieruchomości zaliczane do inwestycji

Wszystkie nieruchomości zaliczone do inwestycji (zarówno budynki, jak i grunty) wycenia się według zasad przyjętych do środków trwałych, czyli na dzień wprowadzenia do ksiąg rachunkowych wycenia się je w cenie nabycia lub koszcie wytworzenia i od tak ustalonej wartości początkowej, dokonuje się odpisów amortyzacyjnych - analogicznie jak od własnych środków trwałych.

4. Środki trwale użytkowane na podstawie umowy leasingu

Wszystkie obce środki trwale użytkowane przez jednostkę na podstawie umowy, która ma charakter tzw. leasingu finansowego, są wprowadzane do ewidencji środków trwałych i amortyzowane zgodnie z zasadami przyjętymi dla własnych środków trwałych. Do podziału opłaty podstawowej na część odsetkową i kapitałową stosuje się metodę wewnętrznej stopy zwrotu IRR.

5. Materiały

5.1. Materiały podstawowe są wykorzystywane do produkcji. Stanowią one surowiec bądź część składową wyrobu gotowego. Zalicza się do nich również opakowania jednostkowe produktów. Materiały te ujmuje się w ewidencji ilościowo-wartościowej w cenie nabycia i odpisuje w koszty w chwili przekazania do zużycia. Rozchód materiałów wycenia się kolejno po cenach tych materiałów, które zostały najwcześniej przyjęte do magazynu - metoda FIFO.

5.2. Materiały pomocnicze są wykorzystywane w ogólnej działalności jednostki, np. paliwo, części zapasowe maszyn i urządzeń, materiały biurowe. W momencie zakupu wartość materiałów pomocniczych odnosi się bezpośrednio w koszty. Nie prowadzi się ich ewidencji bilansowej.

6. Produkty gotowe

6.1. Wytworzone wyroby gotowe obejmuje się ewidencją bilansową w ujęciu wartościowym. Dla wyrobów gotowych prowadzi się ewidencję analityczną ilościowo-wartościową, w której ujmuje się obroty i stany w jednostkach naturalnych i pieniężnych.

6.2. Wyroby gotowe wycenia się w stałej cenie ewidencyjnej skorygowanej o odchylenia od ceny ewidencyjnej. Cena ewidencyjna jest ustalana na poziomie kosztu planowanego.

6.3. Odchylenia od cen ewidencyjnych rozlicza się na koniec każdego miesiąca proporcjonalnie do wartości wszystkich rozchodów wyrobów gotowych w danym okresie i zapasu na koniec okresu za pomocą wskaźnika Wop.

6.4. Na dzień bilansowy doprowadza się wartość stanu końcowego wyrobów gotowych do wysokości rzeczywistego kosztu wytworzenia. Jeżeli odchylenia kosztów planowanych od kosztów rzeczywistych są w granicach $\pm 3\%$ ceny ewidencyjnej, to dotychczasowa wycena zapasu wyrobów gotowych pozostaje bez zmian.

6.5. Stosuje się uproszczone zasady kalkulacji kosztu wytworzenia wyrobów gotowych, doliczając do kosztów bezpośrednich wytworzenia koszty pośrednie związane z ich wytworzeniem, niezależnie od poziomu wykorzystania zdolności produkcyjnych.

7. Produkty w toku

Produkcję w toku wycenia się w wysokości bezpośrednich kosztów wytworzenia.

8. Odpisy aktualizujące wartość rzeczowych składników aktywów obrotowych

8.1. Odpisów aktualizujących wartość rzeczowych składników aktywów obrotowych dokonuje się w ciągu roku, bieżąco w przypadku utraty wartości w związku z brakiem ich przydatności gospodarczej, a także na dzień bilansowy.

8.2. Różnicę, która powstaje wskutek doprowadzenia wartości zapasów do poziomu cen sprzedaży netto lub utraty ich wartości, odnosi się w ciężar pozostałych kosztów operacyjnych w korespondencji z kontem „Odpisy aktualizujące wartość zapasów”.

9. Inwestycje w aktywa finansowe

9.1. Wyceny instrumentów finansowych dokonuje się według zasad określonych w ustawie o rachunkowości i jednocześnie rezygnuje się ze stosowania rozporządzenia o instrumentach finansowych.

9.2. Długoterminowe inwestycje w aktywa finansowe wycenia się na dzień ich nabycia - w cenie nabycia, z kolei na dzień bilansowy - w cenie nabycia pomniejszonej o odpisy z tytułu trwałej utraty wartości.

9.3. Udzielone pożyczki długoterminowe wycenia się w kwocie wymaganej zapłaty, z zachowaniem zasady ostrożności.

9.4. Krótkoterminowe inwestycje w aktywa finansowe wycenia się na dzień ich nabycia - w cenie nabycia, z kolei na dzień bilansowy - w cenie nabycia lub cenie rynkowej zależnie od tego, która z nich jest niższa.

9.5. Udzielone pożyczki krótkoterminowe wycenia się w kwocie wymaganej zapłaty, z zachowaniem zasady ostrożności.

9.6. Jednakowe albo uznane za jednakowe, ze względu na podobieństwo rodzaju i przeznaczenia, aktywa finansowe na dzień ich rozchodu wycenia się kolejno po cenach tych inwestycji, które zostały najwcześniej nabyte, czyli według metody FIFO.

10. Należności

10.1. Należności wycenia się na dzień bilansowy w kwocie wymaganej zapłaty, z zachowaniem zasady ostrożności.

10.2. Na dzień bilansowy ustala się należności, które nie są przedawnione, umorzone ani nieściągalne, ale są wątpliwe (czyli zagrożone dużym prawdopodobieństwem nieściągalności) i dla takich należności ustala się odpisy aktualizujące, przy czym spółka dokonuje tych odpisów dopiero po upływie 30 dnia od terminu wymagalności, w sposób następujący:

- należności przeterminowane od 31 do 90 dni: 30%,*
- należności przeterminowane od 91 do 180 dni: 50%,*
- należności przeterminowane powyżej 181 dni: 100%.*

11. Zasady ustalania i rozliczania operacji wyrażonych w walutach obcych

11.1. Do wyceny rozchodu środków z rachunku walutowego z tytułu zapłaty zobowiązań stosuje się kurs średni ogłoszony dla danej waluty przez NBP z dnia poprzedzającego dzień zapłaty, a w przypadku sprzedaży waluty - kurs faktycznie zastosowany.

W celu ustalenia różnic kursowych od własnych środków pieniężnych rozchód walut obcych z rachunku walutowego wycenia się kolejno po kursach począwszy od tego, który został najwcześniej zastosowany, tj. według metody FIFO. Kurs ustalony zgodnie z przyjętą metodą rozchodu porównuje się z kursem średnim NBP z dnia poprzedzającego dzień wypływu środków z tytułu zapłaty zobowiązania lub faktycznie zastosowanym w przypadku sprzedaży waluty.

11.2. Różnice kursowe z wyceny aktywów i zobowiązań wyrażonych w walutach obcych na dzień bilansowy stornuje się pod datą pierwszego dnia nowego roku obrotowego.

Różnice kursowe dotyczące zobowiązań zaciągniętych na sfinansowanie środków trwałych w budowie, środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych powstałe do momentu oddania tych składników do używania korygują cenę nabycia lub koszt wytworzenia. Natomiast różnice kursowe ustalone po przyjęciu ww. aktywów do używania rozliczane są wynikowo (tj. jako koszty lub przychody finansowe).

Różnice kursowe powstałe w związku z finansowaniem długotrwałego przygotowania towaru lub produktu do sprzedaży bądź długim okresem wytwarzania produktu rozlicza się wyłącznie wynikowo, tj. jako koszty lub przychody finansowe.

12. Zasady ewidencji i rozliczania kosztów

12.1. Ewidencję i rozliczanie kosztów prowadzi się na kontach zespołu 4 i 5.

12.2. Na kontach zespołu 4 są ujmowane koszty proste według klasyfikacji rodzajowej w podziale według wymogów sprawozdawczości finansowej, tj.:

- amortyzacja,*
- zużycie materiałów i energii,*
- usługi obce,*
- podatki i opłaty,*
- wynagrodzenia,*
- ubezpieczenia społeczne i inne świadczenia,*
- pozostałe koszty rodzajowe.*

12.3. Podział analityczny poszczególnych grup kosztów rodzajowych następuje ze względu na cele sprawozdawczości oraz dla wyodrębnienia kosztów niestanowiących kosztów uzyskania przychodu.

12.4. W ramach zespołu 5 jednostka ujmuje koszty w podziale na działalność produkcyjną i pomocniczą oraz wyodrębnia koszty sprzedaży oraz zarządu.

12.5. Ujęcie kosztów bezpośrednich następuje od razu w ciężar konta 50 „Koszty działalności podstawowej - produkcyjnej”. Pośrednie koszty produkcji są początkowo ujmowane na koncie 52-1 „Koszty wydziałowe”, a następnie po zakończeniu każdego miesiąca rozliczane na odpowiednie stanowiska kosztów. Ustalony po zakończeniu każdego miesiąca koszt wytworzenia produktów przenosi się z konta 50 w ciężar konta 58 „Rozliczenie kosztów działalności”.

12.6. Koszty działalności pomocniczej (bezpośrednie i pośrednie) są ujmowane w ciężar konta 53 „Koszty działalności pomocniczej”, a następnie po zakończeniu każdego miesiąca rozliczane i przeksięgowywane na odpowiednie stanowiska kosztów.

12.7. Ewidencja szczegółowa w ramach zespołu 5 jest prowadzona z uwzględnieniem poszczególnych obiektów kalkulacyjnych oraz jest dostosowana do potrzeb sprawozdawczości i analizy kosztów dla potrzeb rachunkowości zarządczej.

13. Czynne rozliczenia międzyokresowe kosztów

13.1. Koszty działalności operacyjnej dotyczące więcej niż jednego miesiąca, ale niewykraczające poza rok obrotowy, rozlicza się następująco:

- do kwoty 500 zł - zalicza się w całości w koszty w miesiącu ich poniesienia,*
- powyżej kwoty 500 zł - rozlicza się w czasie na poszczególne miesiące.*

Koszty działalności operacyjnej, dotyczące co najmniej dwóch lat obrotowych, dzieli się na lata obrotowe, a w ramach roku obrotowego na poszczególne miesiące.

13.2. Koszty finansowe z tytułu pobranych z góry prowizji i odsetek od kredytów, dotyczące więcej niż jednego roku obrotowego, zalicza się do rozliczeń międzyokresowych kosztów i rozlicza w miesięcznych ratach przez okres kredytowania.

13.3. Koszty podstawowej działalności operacyjnej zakwalifikowane do czynnych rozliczeń międzyokresowych ujmowane są wstępnie, na podstawie dowodów źródłowych, na kontach kosztów rodzajowych, a następnie za pośrednictwem konta 49 „Rozliczenie kosztów” przenoszone na konto 64-0, zgodnie z planem kont stanowiącym załącznik nr 2 do niniejszej polityki rachunkowości.

14. Bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów

14.1. Spółka tworzy rezerwy na świadczenia emerytalne i rentowe. W zakresie wyceny zobowiązań z tytułu odpraw emerytalnych i rentowych spółka korzysta z usług wykwalifikowanego aktuarusza. Przed końcem okresu sprawozdawczego aktuarusz przeprowadza szczegółowe ustalenia wysokości zobowiązania. Ponadto wyniki wyceny aktualizowane są po każdej istotnej operacji gospodarczej i innych istotnych zmianach okoliczności (w tym po zmianie stóp procentowych), które zaistniały do końca okresu sprawozdawczego.

14.2. Obowiązujące u pracodawcy przepisy płacowe przewidują wypłatę nagrody jubileuszowej co 5 lat, w wysokości zależnej od wynagrodzenia. Z uwagi na istotność spółka tworzy rezerwę na nagrody jubileuszowe. W zakresie wyceny zobowiązań z tytułu tych nagród spółka korzysta z usług wykwalifikowanego aktuariusza. Przed końcem okresu sprawozdawczego aktuariusz przeprowadza szczegółowe ustalenia wysokości zobowiązania. Ponadto wyniki wyceny aktualizowane są po każdej istotnej operacji gospodarczej i innych istotnych zmianach okoliczności (w tym po zmianie stóp procentowych), które zaistniały do końca okresu sprawozdawczego.

14.3. Spółka nie tworzy rezerwy na niewykorzystane urlopy. Zjawisko wykorzystania przez część pracowników urlopów z opóźnieniem powtarza się z roku na rok i nie jest ono istotne.

14.4. Do ewidencji i rozliczania biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów spółka stosuje podejście wzorcowe, zgodnie z planem kont stanowiącym załącznik nr 2 do niniejszej polityki rachunkowości.

15. Rezerwy na zobowiązania

15.1. Rezerwy tworzy się zawsze, gdy występuje na tyle duże prawdopodobieństwo, że zajdzie konieczność wywiązania się spółki z ciężącego na niej obowiązku, a koszty lub straty wymagające poniesienia dla wywiązania się z tego obowiązku są na tyle znaczące, że ich nieuwzględnienie w wyniku finansowym tego okresu, w którym obowiązek powstał, spowodowałoby istotne zniekształcenie obrazu sytuacji majątkowej, finansowej i wyniku finansowego jednostki.

Podstawą tworzenia rezerwy jest rzetelny szacunek dokonany przez kierownictwo spółki lub niezależnych ekspertów.

15.2. Utworzenie lub zwiększenie kwoty rezerwy zalicza się do pozostałych kosztów operacyjnych lub kosztów finansowych, w zależności od tego, jakich zobowiązań dotyczą.

15.3. Wykorzystanie rezerwy jest związane z powstaniem zobowiązania, na które uprzednio utworzono rezerwę i jest ono księgowane jako zmniejszenie rezerwy i zwiększenie zobowiązania.

15.4. Niewykorzystane rezerwy, wobec zmniejszenia lub ustania ryzyka uzasadniającego ich utworzenie na dzień, na który okazały się zbędne, zwiększają pozostałe przychody operacyjne lub przychody finansowe, w zależności od tego, w ciężar których kosztów utworzono rezerwę.

15.5. Wyceny rezerw dokonuje się nie rzadziej niż na dzień bilansowy w uzasadnionej, wiarygodnie oszacowanej wartości.

15.6. Przy tworzeniu rezerw bierze się pod uwagę zmiany wartości pieniądza w czasie, przy zachowaniu zasady istotności. Do dyskontowania stosuje się stopę dyskontową ustaloną na podstawie występujących na dzień wyceny (dzień tworzenia lub weryfikacji rezerwy) rynkowych stóp zwrotu z obligacji skarbowych. Wzrost wartości bilansowej z tytułu dyskontowania jest ujmowany jako koszt finansowy.

16. Ewidencja i rozliczanie dotacji

16.1. Dotacje związane z nabyciem środków trwałych, środków trwałych w budowie albo wartości niematerialnych i prawnych, ujmuje się w dniu wpływu na koncie rozliczeń międzyokresowych przychodów, a następnie stopniowo równoległe do odpisów amortyzacyjnych, odnosi się na zwiększenie pozostałych przychodów operacyjnych, przez okres użytkowania związanych z nimi składników aktywów.

16.2. Dotacje dotyczące innych przedsięwzięć niż nabycie lub wytworzenie środków trwałych, środków trwałych w budowie albo wartości niematerialnych i prawnych, rozlicza się następująco:

a) dotację, która jest formą rekompensaty za poniesione koszty i wpłynie:

- w roku, w którym poniesiono koszty, rozlicza się kasowo, tj. w dniu wpływu jej wartość odnosi się na zwiększenie pozostałych przychodów operacyjnych,*
- w roku następnym, ale przed sporządzeniem rocznego sprawozdania finansowego za rok, w którym koszty poniesiono, zalicza się do pozostałych przychodów operacyjnych roku, w którym koszty poniesiono, zgodnie z zasadą współmierności,*

b) dotację, która jest formą rekompensaty za już poniesione koszty, ale nie wpłynie do jednostki przed sporządzeniem rocznego sprawozdania finansowego za rok, w którym koszty poniesiono, rozlicza się kasowo, tj. w dniu wpływu jej wartość odnosi się na zwiększenie pozostałych przychodów operacyjnych,

c) dotację, która wpłynie do jednostki jeszcze przed poniesieniem kosztów i gdy otrzymane środki są przeznaczone do wykorzystania w późniejszych latach obrotowych, ich kwotę przejściowo ewidencjonuje się jako rozliczenia międzyokresowe przychodów.

17. Ustalanie wyniku finansowego

17.1. Rachunek zysków i strat sporządzany jest w wariancie porównawczym według załącznika nr 1 do ustawy o rachunkowości.

17.2. Ustalony na dzień bilansowy wynik finansowy pozostaje na koncie 86 „Wynik finansowy” do dnia zatwierdzenia sprawozdania finansowego, a pod datą zatwierdzenia jest przenoszony na konto 82 „Rozliczenie wyniku finansowego”.

18. Obowiązkowe obciążenia wyniku finansowego

18.1. Podatek bieżący

Na dzień bilansowy obciążenie podatkowe oblicza się na podstawie wyniku podatkowego danego roku obrotowego. Podatek wylicza się w oparciu o stawki podatkowe obowiązujące w danym roku podatkowym.

*W trakcie roku obrotowego zaliczki na podatek dochodowy wpłaca się co miesiąc. Ich kwoty ujmuje się w księgach rachunkowych co miesiąc, zapisem: **Wn konto 87** „Podatek dochodowy od osób prawnych”, **Ma konto 22-3** „Pozostałe rozrachunki publicznoprawne”.*

18.2. Podatek odroczony

Jeżeli wartość bilansowa różni się od wartości podatkowej składnika aktywów i pasywów, to ustala się odroczony podatek dochodowy. Nie stosuje się uproszczenia, o którym mowa w art. 37 ust. 10 ustawy o rachunkowości.

Zgodnie z zasadą ostrożności w przypadku braku wiarygodnie ustalonych zamierzeń jednostki co do sposobu wykorzystania aktywów lub rozliczenia zobowiązań przyjmuje się, że:

- rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego ujmuje się w najwyższej kwocie, czyli rezerwa jest tworzona od wszystkich dodatnich różnic przejściowych podlegających opodatkowaniu,*
- aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego ujmuje się w najniższej kwocie, czyli do wysokości w jakiej jest prawdopodobne, że będzie można pomniejszyć przyszłe zyski podatkowe o rozpoznane ujemne różnice przejściowe.*

Wartość składnika aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego podlega badaniu na utratę wartości na każdy dzień bilansowy, a w przypadku gdy spodziewane przyszłe zyski podatkowe nie będą wystarczające dla realizacji składnika aktywów lub jego części dokonuje się odpisu aktualizującego tego składnika.

Nie kompensuje się aktywów i rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego.

III. ZASADY I TERMINY INWENTARYZACJI PRZYJĘTE DO STOSOWANIA

1. Środki trwałe

1.1. Nieruchomości (inne niż grunty) zaliczane do środków trwałych inwentaryzuje się drogą spisu z natury raz w ciągu 4 lat w dowolnym dniu roku. Z kolei nieruchomości zaliczane do inwestycji inwentaryzuje się drogą spisu z natury raz w ciągu 2 lat w dowolnym dniu roku.

1.2. Środki trwałe znajdujące się na terenie strzeżonym (z wyjątkiem nieruchomości) oraz maszyny i urządzenia wchodzące w skład środków trwałych w budowie inwentaryzuje się w drodze spisu z natury każdego roku.

1.3. Grunty, prawa i obiekty trudno dostępne oglądowi oraz środki trwałe, jeżeli przeprowadzenie spisu z natury z przyczyn uzasadnionych nie było możliwe, inwentaryzuje się drogą weryfikacji na ostatni dzień każdego roku obrotowego.

1.4. Środki trwałe inwentaryzowane drogą spisu z natury raz w ciągu 2 lub 4 lat, w latach obrotowych, w których nie przeprowadza się spisu, inwentaryzuje się drogą weryfikacji.

1.5. Środki trwałe w budowie inwentaryzuje się drogą weryfikacji na ostatni dzień każdego roku obrotowego.

2. Wartości niematerialne i prawne

Wszystkie pozycje wartości niematerialnych i prawnych inwentaryzuje się drogą weryfikacji na ostatni dzień każdego roku obrotowego.

3. Materiały

3.1. Materiały znajdujące się w strzeżonym składowisku i objęte ewidencją ilościowo-wartościową inwentaryzuje się raz w ciągu 2 lat, przy czym ich inwentaryzację rozpoczyna się w IV kwartale danego roku obrotowego, a kończy do 15 dnia roku następnego.

3.2. W roku, w którym nie przeprowadza się spisu z natury, materiały inwentaryzowane raz w ciągu 2 lat inwentaryzuje się w drodze weryfikacji sald.

4. Wyroby gotowe i półfabrykaty

Wyroby gotowe i półfabrykaty znajdujące się w strzeżonym składowisku i objęte ewidencją ilościowo-wartościową inwentaryzuje się corocznie w ostatnim dniu roku.

5. Należności

Należności (z wyjątkiem tytułów publicznoprawnych, należności wątpliwych lub spornych, należności od pracowników) inwentaryzuje się w drodze uzgodnienia (potwierdzenia) salda - corocznie, przy czym inwentaryzację rozpoczyna się w IV kwartale danego roku obrotowego, a kończy do 15 dnia roku następnego. W tym celu wysyłane są za potwierdzeniem odbioru, w dwóch egzemplarzach wyciągi z kont, z wnioskiem o odwrotne przesłanie jednego z nich z potwierdzeniem stanu.

6. Pozostałe składniki aktywów i pasywów

Pozostałe składniki aktywów i pasywów (niewymienione w pkt 1-7) inwentaryzuje się poprzez porównanie stanów ewidencyjnych z dokumentacją i przeprowadza się ich weryfikację.